

Ciepłownictwo

1769 rok. W nowobudowanym pałacu królewskim w Poczdamie instaluje się nowe, jak na owe czasy, urządzenie grzewcze znane dzisiaj jako ogrzewanie centralne. W podziemiach zamku zostaje umieszczony specjalny piec (komora grzewcza) przeznaczony do ogrzewania powietrza. Wznosiło się ono "siłą własnego ciągu" do górnych pomieszczeń budynku. Jednakowoż wiadomo, że podobny system stosowano już w czasach Imperium Rzymskiego, a później także w średniowieczu, wykorzystując dla celów grzewczych gorące spaliny. Komorę paleniska łączono wówczas z systemem podłogowego ogrzewania (hypocaustum), a nowością jak na owe czasy było stosowanie "pustej cegły", tj. dziurawki (tubuli), co ułatwiało rozbudowę systemów grzewczych na ściany. Systemy takie wykorzystywano m.in. do ogrzewania łaźni miejskich i pomieszczeń mieszkalnych (Pompeje, Olimpia).

Za zwiastun techniki ciepłowniczej ery nowożytnej uchodzą urządzenia i systemy budowane na początku XVIII w. (Francja, Niderlandy). Wówczas to zastosowano tzw. centralne palenisko, z którego gorące spaliny kierowane były na dalsze piece grzewcze, połączone w swego rodzaju system ciepłowniczy. W okresie tym wspomina się również o wodnych instalacjach "centralnego" (Anglia ok. 1716 r.). Z umieszczonego w podziemiach pieca (kotła) gorąca woda "podnosiła się" do znajdującego się na poddaszu naczynia zbiorczego, z którego opadając zasiliała system rur grzewczych (w obiegu naturalnym nie była wymagana pompa tłocząca).